

Lekcja 5

4 maja

WIARA WBREW WSZELKIM PRZECIWNOCIOM

Część I: Przegląd

Tekst przewodni: Ps 119,11.

Zakres studium: Ps 119,162; 2 P 1,20-21; J 16,13-14; Ef 2,8-9; Rz 3,23-31; 5,8-10; 6,22-23.

Wprowadzenie: Ta lekcja podkreśla trzy główne zasady dotyczące wielkiego boju:

- (1) Charakter Boga opiera się na miłości i sprawiedliwości.
- (2) Jedyne zbawienie jest oparte na miłości i sprawiedliwości Boga.
- (3) Dwie pierwsze zasady zostały nam ukazane w objawieniu Boga w Jezusie Chrystusie i *Pismie Świętym*.

W średniowieczu te trzy zasady zostały niemal zupełnie spowite diabelską ciemnością i miały zostać na zawsze zapomniane. Ale Bóg powołał szereg bojowników wiary, reformatorów, którzy stanęli na placu boju i na nowo podnieśli w górę sztandar Bożej prawdy. Nie byli oni liczni. Jednak ich niewielka liczba stanowiła wymowny dowód, iż nie jest to ruch powstały z inicjatywy ludzi, ale rozpoczęty i kierowany przez Boga. Ci, którzy są po stronie Boga w wielkim boju, nie wygrywają swoją mądrością i siłą. Przeciwnie, wygrywają w wielkim boju jedynie dając świadectwo temu, co głosi Słowo Boże i czego może dokonać i dokonuje moc Boża dla nas i w nas. Dlatego reformatorzy rozumieli, że ich misją jest głoszenie pięciu wielkich *sola*:

- *sola Scriptura* (tylko *Pismo Święte*),
- *sola gratia* (tylko z łaski),
- *sola fide* (tylko przez wiarę),
- *solus Christus* (tylko Chrystus),
- *solus Deo gloria* (tylko Bogu chwała).

Tematy lekcji

Ta lekcja porusza dwa zasadnicze tematy:

1. Być po stronie Boga w wielkim boju znaczy wierzyć całkowicie *Pismu Świętemu* jako jedynemu danemu nam objawieniu charakteru i miłości Boga.
2. Być po stronie Boga w wielkim boju to znaczy także wierzyć łasce Bożej jako jednemu źródłu i drodze zbawienia.

Część II: Komentarz

Sola Scriptura, sola gratia, sola fide

Dlaczego protestancka zasada *sola Scriptura* jest tak ważna w wielkim boju? Jak łączy się ze zbawieniem i innymi protestanckimi *sola*, w tym zwłaszcza *sola gratia* i *sola fide*? (Zwróć uwagę, iż zgodnie z Ef 2,8 komentarz ten traktuje *sola gratia* i *sola fide* jako nierozdzielnie związane ze sobą).

Jak zauważyliśmy, wielki bój zaczął się w Niebie, kiedy Lucyfer skierował przeciwko Bogu fałszywe oskarżenie, iż jest On zły, a Jego panowanie to tyrania. Potem wielki bój przeniósł się na Ziemię, kiedy Lucyfer zwiódł naszych prarodzców, tak iż uwierzyli, że są albo mogą się stać bogami. We wszystkich etapach historii ludzkości diabeł działał z niestrudzoną złością, by wypaczać zrozumienie charakteru Boga, Jego planów, panowania i prawa. Bóg odpowiedział na to objawiając się ludzkości. Czyni to przez przyrodę, historię, ludzką naturę i naszą świadomość. To Boże objawienie jest nazywane objawieniem ogólnym. Jednak z natury rzecz jest ono mało precyzyjne, gdyż nie można go wyrazić słowami. Ponadto grzech spowodował daleko idące zmiany w przyrodzie, historii, ludzkiej naturze, moralności, ludzkim myśleniu oraz naszym postrzeganiu rzeczywistości, co stanowi wyzwanie dla naszego osądu i pojmowania ogólnego objawienia.

Dlatego Bóg objawia się przede wszystkim przy pomocy *szczególnego objawienia*. Szczególne objawienie to osobiste i wyrażalne słowami objawienie Boga. Dzięki temu objawieniu możemy zrozumieć charakter Boga, Jego osobowość, Jego plany, Jego panowanie nad dziejami ludzkości oraz Jego zasady działania i panowania. Przed upadkiem w grzech szczególne objawienie Boga polegało na Jego osobistej więzi i werbalnym przekazie kierowanym do Adama i Ewy. Po upadku Bóg nie porzucił ludzkości, choć grzech znacząco zmienił Jego więź z ludźmi. Bóg kontynuował swoje osobiste objawienie wobec Adama i Ewy oraz reszty ludzkości przy pomocy szeregu środków takich jak teofanie (ukazania się Boga w różnych postaciach) czy doświadczenia profetyczne (sny i widzenia).

Przez tysiące lat Bóg działał przez patriarchów i proroków, by przeciwstawić się diabelskim dezinformacjom oraz, co ważniejsze, wzywać ludzi do właściwego zrozumienia Go, zaufania Mu i przyjęcia Jego planu zbawienia. Jednak Bóg nie poprzestał na tej formie pośredniego objawienia. Bóg Syn, Druga Osoba Boskiej Trójcy, stał się człowiekiem, aby mógł przebywać z nami osobiście (J 1,1-3.14) i bezpośrednio ukazać nam swoją miłość do nas. Aby nas zbawić, Bóg wziął na siebie winę z powodu grzechu i stał się grzechem za nas, abyśmy

mogli stać się sprawiedliwością Bożą w Nim (2 Kor 5,21). Jezus Chrystus, inkarnowany Bóg, jest kulminacją szczególnego i osobistego objawienia Boga dla ludzkości, a także dla całego wszechświata (Hbr 1,1-3). Przez Jezusa - w Jego inkarnacji, życiu, służbie, ofiarnej śmierci i zmartwychwstaniu - Bóg objawił w pełni swój charakter oparty na miłości i sprawiedliwości oraz swoją stwórczą i zbawczą moc. Po wniebowstąpieniu Chrystusa Bóg kontynuował swoje prorocze objawienie przez obecność i działanie Ducha Świętego.

Jednak szczególne Boże objawienie nie kończy się na tych historycznych ukazaniach się Boga. Przez proces natchnienia Bóg działał posługując się prorokami i apostołami (Ef 2,20), by zapisać Jego szczególne Boże objawienie w celu rozpowszechnienia i ogłoszenia go na całym świecie (2 Tm 3,16; Mt 28,20). Ten zapis Bożego objawienia to *Pismo Święte* składające się ze *Starego Testamentu* i *Nowego Testamentu*, poświęcone głównie objawieniu Boga w Chrystusie (J 5,39-40; Łk 24,27).

Tak więc *Pismo Święte* jest nieodłączną częścią szczególnego objawienia Boga. Nosi ono pieczęć Bożego autorytetu jako Słowo Boże. Bóg pragnie, by przez *Pismo Święte* wszyscy ludzie poznali, jaki On jest naprawdę oraz czego dokonał i dokonuje dla ich zbawienia.

Ataki

Szatan zastosował kilka strategii w celu osłabienia i stłumienia wpływu szczególnego objawienia Boga. Jedną z tych strategii polega na doprowadzeniu ludzkości do zwątpienia w to, co Bóg objawił w Jego Słowie. Jednak kiedy Słowo Boże raz po raz dowiodło swojej wiarygodności, diabeł przekierował uwagę na swoją zasadniczą strategię - uzależnienie *Pisma Świętego* od ludzkiej interpretacji i tradycji. Taka zmiana nastąpiła wśród ludu Bożego już w czasach starotestamentowych. Wskutek tego wielu zdeklarowanych wierzących miało problem z przyjęciem Jezusa - nie dlatego, by *Pismo Święte* było niejasne czy niezrozumiałe, ale dlatego, że chcieli filtrować Słowo Boże przez swoją tradycję (Mk 7,1-13). W ten sposób diabeł osiągnął swój potrójny cel: „zaniedbanie przykazań Bożych”, „uchylanie przykazań Bożych” i „unieważnianie Słowa Bożego” (Mk 7,1-13).

Początkowo wydawało się, że żydowska tradycja ma szlachetny cel. Jednak nie kontrolowana starannie przez biblijne zasady tradycja w końcu prowadzi do grzechu, gdyż usuwa autorytet Boga i usiłuje przejąć nad Nim kontrolę, wywyższa ludzki autorytet ponad Boga, Jego panowanie i Jego objawienie. Wyniesienie tradycji ponad Słowo Boże udaremnia cel i sens szczególnego objawienia Bożego, mianowicie objawienie Jego charakteru, zamierzeń i planów oraz ukazanie planu odkupienia. Zamiast uczyć się o miłości Bożej i zbawieniu z łaski, ludzie są uczeni podążania za wskazaniami religijnych ekspertów, którzy zazwyczaj wskazują im mozolną i fałszywą drogę do zbawienia (Mt 23,4).

Podobnie jak Chrystus, pierwsi chrześcijanie odrzucili tradycję i interpretowali *Pismo Święte* zgodnie z jego zamierzonym znaczeniem (J 5,39-40; Łk 24,25-27; Dz 2,14-32). Jednak z upływem czasu chrześcijanie poszli w ślady judaizmu i rozwinęli nową interpretację *Pisma Świętego* opartą na rozmaitych kulturowych, politycznych i filozoficznych założeniach. W czasach Lutra *Pismo Święte* i jego interpretacja znalazły się w rękach magisterium Kościoła. Według kościelnych autorytetów *Biblia* miała być zbyt boska i święta, by interpretowali ją „zwykli” ludzie. Podobnie jak uczeni w Piśmie w czasach Jezusa, rzymskokatolicy pralali, kapłani i uczeni, rzekomo w trosce zachowania tożsamości i jedności Kościoła, twierdzili, że nie każdy może czytać i rozumieć *Biblię*. Ponieważ nie pozwalali laikatowi czytać *Pisma Świętego*, wierzącym brakowała rzetelnej wiedzy o Bogu i prawdziwego uduchowienia, co przynosiło opłakane skutki. Brak poznania biblijnej prawdy sprzyjał szerzeniu się grzechu. Z czasem hierarchowie kościelni przypisali sobie autorytet i władzę nad Bogiem, Jego królestwem i Jego drogą zbawienia. Te zmiany sprawiły, że Kościół, jak niegdyś żydowscy przywódcy, ustanowił „nowy” sposób zbawienia - zbawienie z uczynków. Według tej nauki ludzie są zbawieni przez Kościół, kiedy czynią to, co Kościół im nakazuje. Nauka wiary została zastąpiona przestrzeganiem hierarchicznych i sakramentalnych rytuałów, a nauka o zbawieniu - spowiedzią, pokutą i odpustami. Bóg został pozbawiony możliwości korzystania ze środka, który ustanowił, by docierać bezpośrednio do wszystkich ludzi - *Pisma Świętego*.

Formułując zasadę *sola Scriptura* reformatorzy protestanczy sprzeciwili się demonicznej strategii działającej w Kościele. Reformatorzy doszli do przekonania, że *Pismo Święte* jest jedyną formą szczególnego objawienia daną przez Boga Kościołowi w tamtym czasie, a więc wierzący muszą mieć możliwość bezpośredniego słuchania Boga przez osobiste czytanie *Biblii*. *Sola Scriptura* nie znaczy, że reformatorzy protestanczy wykluczyli wszelkie inne formy wiedzy, takie jak rozum, sztuka czy doświadczenie. Przez *sola Scriptura* rozumieli, że *Pismo Święte* jest jest autorytatywnym objawieniem, które kształtuje nasz światopogląd, mówiąc nam, kim jest Bóg, czego dokonał oraz kim my jesteśmy i co stało się z nami wskutek upadku. Ponadto *Pismo Święte* objawia, w jaki sposób Bóg zbawia nas i czego od nas oczekuje. Tak więc autorytet *Pisma Świętego* jest ponad autorytet Kościoła oraz ponad wszelki ludzki autorytet czy formę wiedzy. To Słowo Boże stworzyło Kościół, a nie odwrotnie.

Zasada *sola Scriptura* łączy się bezpośrednio i nierozdzielnie z ustanowieniem kolejnej zasady, *sola gratia/sola fide*. Kiedy Marcin Luter studiował *Biblię* bez filtra tradycji, odkrył w niej prawdziwy charakter Boga i właściwą drogę zbawienia. W *Piśmie Świętym* protestanci odkryli centralne przesłanie, jakie Bóg pragnął przekazać ludzkości w ramach wielkiego boju: nasz Bóg jest Bogiem miłości i sprawiedliwości, a nie tyranem. Choć zbuntowaliśmy się przeciwko Niemu, On umarł za nas. On dał nam także dar Jego sprawiedliwości, abyśmy mogli zostać odrodzeni w Jego królestwie, kiedy przyjmujemy ten dar przez wiarę.

Liberalny atak

Niestety, w ciągu kilku stuleci sam protestantyzm został zaatakowany kolejną diabelską strategią obliczoną na rozerwanie więzi Boga z ludzkością. Liberalni protestanci nie zakazują ludziom czytania *Pisma Świętego*, ale reinterpretują samą definicję i naturę *Pisma Świętego*. Według nich *Biblia* nie jest szczególnym Bożym objawieniem, ale jedynie wytworem ewoluującego ludzkiego umysłu, kultury i moralności. Uważają oni, że *Pismo Święte* nie jest Słowem Boga skierowanym do ludzkości, ale jedynie słowami ludzi, ich spisanyymi wyobrażeniami czy dywagacjami o Bogu wypływającymi jedynie z naturalnego czy historycznego środowiska człowieka. Zatem według liberalnych protestantów bezpośrednie, naturalne, dosłowne i połączone z bojaźnią Bożą czytanie *Pisma Świętego* jako Słowa Bożego jest po prostu błędne. Twierdzą oni, że powinniśmy czytać *Pismo Święte* w taki sam sposób i tymi samymi metodami, jakie stosujemy do czytania literatury, historii, kultury czy filozofii.

Tak więc zwolennicy liberalnej teologii, zamiast stosować tradycyjną protestancką historyczno-gramatyczną metodę czytania *Pisma Świętego*, usiłują narzucić *Biblii* historyczno-krytyczną metodę interpretacji. Protestancka zasada *sola Scriptura* zostaje w ten sposób odrzucona, gdyż według tego sposobu myślenia *Pismo Święte* rzekomo nie jest już autorytatywnym źródłem szczególnego Bożego objawienia. *Biblia* jest traktowana jak jeden z wielu historycznych monumentalnych dokumentów wytworzonych przez ludzkość. Ponadto odrzuca się także zasadę *sola gratia/sola fide*, skoro zarówno *Pismo Święte* jak i droga zbawienia są traktowane jako jedynie wytwór ludzkiego geniuszu oraz produkt moralnej i religijnej kreatywności człowieka. Ponadto wbrew *Pismu Świętemu* (Dz 4,12) Chrystus jest przedstawiany jako jedna z wielu dróg do zbawienia. Ten nieszczęsny pogląd na *Pismo Święte* oraz fatalna metoda jego interpretacji osiągnęły dominację w większości wyznań chrześcijańskich.

Jako Boża reszta, Kościół Ostatków, adwentyści dnia siódmego otrzymali od Boga misję pełnego przypomnienia i przywrócenia biblijnych zasad *sola Scriptura* oraz *sola gratia/sola fide*.

Część III: Zastosowanie

1. Zastanów się nad pięcioma *sola* reformacji protestanckiej. Jakie znaczenie mają one w twoim życiu? Jakie znaczenie odgrywają w otaczających cię religiach i kulturze? Jaki wkład mogą mieć te zasady w życie społeczności, wśród której mieszkasz?

...

2. Jak twoja społeczność i kultura postrzegają *Pismo Święte*? W jaki sposób wywyższanie *Pisma Świętego* w twoim religijno-duchowym kontekście stanowi element wielkiego boju?

...

3. Jaki jest twój osobisty wkład w wywyższanie *Pisma Świętego* w twojej społeczności w ramach wielkiego boju? Jak możesz być Wiklifem, Tyndalem czy Lutrem w twoim kontekście religijno-duchowym?

	MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI • Przewodniki- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”. • Pytania- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej. www.adwent.pl dział: Studium biblijne	KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI • Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii. • Propozycje dodatkowych zajęć. • Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium. • Wspólnota, modlitwa każdy czwartek, godz.20.00 Zoom: 856 5129 9515 Kod dostępu: Biblia
---	--	--